

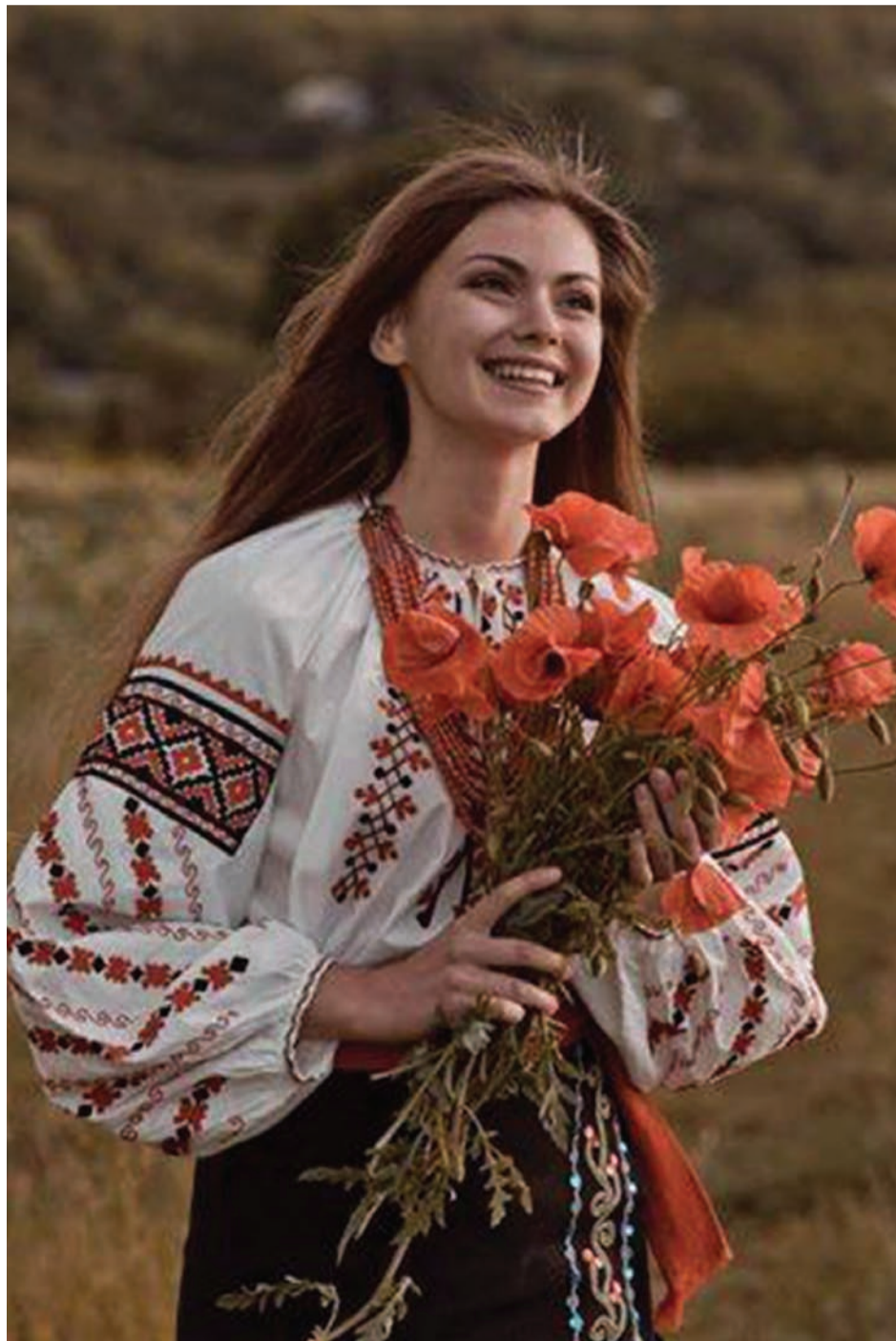
ВІЛЬНЕ СЛОВО

XXVII-ий РІК НОВОГО ВИДАННЯ /Н-р 13-14/ липень 2016 р./ ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА 1949 р.

Культурно-просвітницький часопис Союзу українців Румунії

У номері:

- 9-й міжнародний симпозиум ▶ стор. 2
- Остаточний судовий вирок ▶ стор. 3
- Олександра Греченюк – стоматолог ▶ стор. 4
- «Фестиваль сердець» в Тімішоарі ▶ стор. 5
- Ми, гості і... децю інше ▶ стор. 6
- Покинув нас Юрій Паращинець ▶ стор. 7
- Українська парафія в Бухаресті ▶ стор. 8
- Міні-футбол «Кубок МОСУР» ▶ стор. 9
- Функції мови в житті людини ▶ стор. 10
- Золота зустріч у Сігеті ▶ стор. 11
- VI Всесвітній форум українців ▶ стор. 12
- Іванові Дзюбі сповнилось 85! ▶ стор. 13
- Чому кенгуру стрибає ▶ стор. 14
- Фалеса –перший грецький астроном ▶ стор. 15
- Дні української культури в Бухаресті ▶ стор. 16

Іван КОВАЧ

ДІВОЧЕ

Чого схотілось макам крові,
чого пустує ніч в груді,
чого чаклунка мие в рові
серпанкові зірки густі?..

Як квилить місяць серпнем-троском,
чого дівки в обіймах мруть,

в кістках чого трусить це мозком,
коли з-під ночі клени йдуть?..

Солона ніч лягає в борі,
в траві німій, немов земля...

Чого дівки молотять зорі,
чого день темінь розпряда?..

9-ИЙ МІЖНАРОДНИЙ НАУКОВИЙ СИМПОЗИУМ «ДІАЛОГ СЛОВ'ЯНИСТІВ НА ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТТЯ» У КЛУЗЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ім. БАБЕША-БОЙОЯ

(Закінчення. Поч. у н-р 11-12/2016 р.)

Наприкінці мій співрозмовник висловив надію, «що завдяки теперішньому керівництву СУР ця тенденція буде проявляти ініціативу в організації конференцій - ще пожвавиться і ...набере обертів і ширшого резонансу. Бо тут вже віддавна працює дуже потужно когорта українських письменників, і серед них я хотів би відзначити передовсім Михайла Михайлюка, Івана Ковача, Миколу Корсюка, Юрія Павліша і багато інших. А з наймолодших – то це, безумовно, Михайло Траїста, Микола Корнищан і інші дуже обнадійливі таланти...».

Ніби відповіддю на мої пошуки практичного застосування таких наукових зустрічей стала моя розмова з Крістінією Паладян – викладачем на кафедрі румунської та класичної філології Чернівецького національного університету ім. Ю. Федьковича... «...цього року ... сподобалось мені... те, що, крім доповідей наукових, які ми завжди тут читаємо, у нас був відкритий діалог... Та я займаюсь, крім віршування, і перекладом, тому для мене найціннішою є інформація, яку я отримала стосовно перекладу саме з української мови на румунську і на мадярську... Тому що є насправді дуже велика проблема з перекладом українських власних імен... Наприклад, «Богдан» з російської на румунську і на угорську перекладається через «g». Але у випадку перекладу з української... є співвітчизники, які хочуть, щоб їх ім'я перекладали через «h»... хоча такого відповідника немає... І от ми маємо поставити такі наукові засади – як правильно перекладати власне ім'я з української мови на румунську. ...Це і є одна з проблем, яку ми обговорили з колегами і вирішили... зібратися ... і виробити таку методичку, чи такі правила – як правильно перекладати власні імена з української на румунську».

Далі тему впливу щорічних зустрічей на румунській землі продовжив один з найдосвідченіших сучасних популяризаторів румунської культури і цивілізації в Україні, науковець, який у своїх роботах постійно вивчає та показує релігійні, історичні, наукові і творчі взаємовідносини між українським і румунським народами,

бо справедливо вважає, що «ми до болю мало знаємо один про одного». Пан Лучканин, як і його мати, вже покійна Ольга Страшенко - відома українська поетеса, прозаїк, драматург - займається також перекладами з румунської на українську. Він підкреслив інший більш загальний аспект змін, які відбуваються через участь у такого типу зустрічах: «Тут (у Клузі) стіни, кожен камінець дихає історією. А вона, як відомо, найкраща вчителька життя. І саме знання минулого освітлювало б майбутнє. І... приємно відзначити, що поступово ми помічаємо... спільне між нашими культурами, ... поступово відходимо від якихось ідеологем..., тих, що навішувались у минулі роки певних гасел; розуміємо, відчуваємо, що людська душа неповторна, і в той же час унікальна, так само, як культура».

Вже на церемонії закриття пані Людмила Ткач - професор Чернівецького державного університету ім. Ю.Федьковича (кафедра сучасної української мови) підкреслила: «багаторічне проведення цього типу наукового симпозиуму безпомилково свідчить про інтерес до тем, які тут обговорюються. І цей інтерес буде існувати і надалі». За її словами основою дослідження, і не тільки у славістиці, як було, так і залишається розширення власного світогляду для того, щоб потім розширяти світогляд інших. «Учасники таких зустрічей вже по її закінченню обдумують з чим би приїхати наступного разу, які цікаві теми і роботи підготувати. На цьому симпозиумі постійно можна почути нові теми... Українські учасники приїжджають з темами актуальними для сучасного українського мовознавства і щиро надіються, що вони будуть цікавими і для інших. ...Тут можна зустріти зацікавлених спеціалістів, щирих товаришів, людей з відкритою душею, зустрічі з якими чекаєш з нетерпінням...» – наголосила вона.

А очікуючи і готуючись до наступної зустрічі «...побільше всім таких концептів, як порозуміння, кохання, толерантність, віра, наполегливість.. Бо *vievere est militare!* – життя це боротьба..» - побажав усім пан професор С. Лучканин, і я можу тільки приєднатися до його слів. Будьмо і здобудьмо!

Ольга СЕНИШИН

ОСТАТОЧНИЙ ЦИВІЛЬНИЙ СУДОВИЙ ВИРОК Н-Р 3802/2015 ТІМІСЬКОГО ТРИБУНАЛУ З 9 ГРУДНЯ 2015 р. В СПРАВІ Н-Р 9027/325/2014:

«Відхиляє сформульований скаржником Марочко Іоном позов, з обраним судовим перебуванням у Адвокатському кабінеті Гончу Адріана, розміщеним у Тімішоарі, повіт Тіміш, в суперечності з обвинуваченими Мачокою Мігаєм, Петрецьким Мирославом, Горват Любою, як необгрунтованим. Відхиляє прохання позивача зобов'язати обвинувачених оплатити судові витрати.

Зобов'язує позивача на плату обвинуваченому Мачоці Мігаю сумою 4000 леїв за судові витрати, що представляють собою адвокатський гонорар.

Зобов'язує позивача на плату обвинуваченому Петрецькому Мирославу сумою 4000 леїв за судові витрати, що представляють собою адвокатський гонорар.

Зобов'язує позивача на плату обвинуваченій

Горват Ірині Любі сумою 4000 леїв за судові витрати, що представляють собою адвокатський гонорар.

Відхиляє заявлену апеляцію скаржника Марочка Іона із обраним судовим місцеперебуванням в кабінеті Гончу Адріана, розміщеним в Тімішоарі, проти цивільного судового вироку Н-р 3802/12.2015, ухваленого Трибуналом Тіміш – Цивільний відділ 1 в суперечності з обвинуваченими Мачока Мігаєм, Петрецький Мирославом та Горват Любою.

Зобов'язує позивача заплатити кожному зі всіх трьох обвинувачених по 2000 леїв за судові витрати.

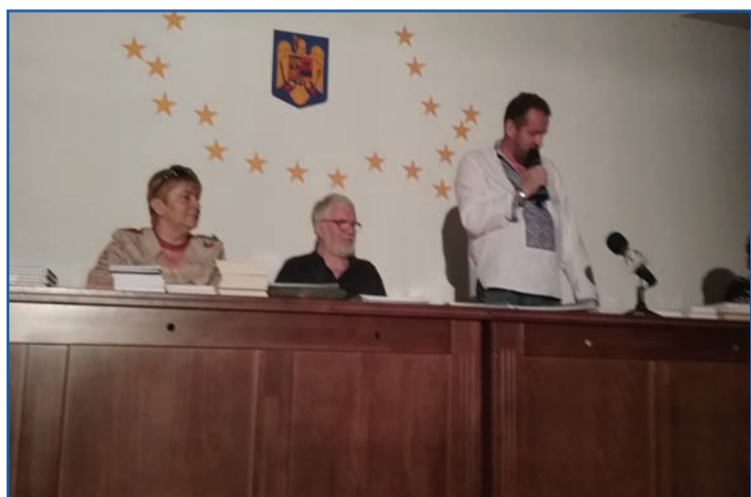
ОСТАТОЧНИЙ.

Проголошений на публічному засіданні сьогодні, 28 червня 2016 р.»

Світлана КОСТИЮК

Про незабутні Дні української культури і презентацію книг у Бухаресті (Румунія)

Щиро вдячна Союзу українців Румунії (особисто п. Я. Колотило) за запрошення та прекрасну організацію нашого з чоловіком перебування у Бухаресті на святкуванні Днів української культури, в рамках якого, окрім виступів українських та румунських фольклорних колективів, художніх виставок, екскурсій музейним комплексом "Українське Село", перегляду робіт народних умільців відбулася презентація і наших книг "Траскторія самоспалення. Щоденникові записи у віршах" та "Мереживо

Ці події майже збіглися в часі з річницею нашого з чоловіком весілля, тому було відкинуто усі вагання стосовно того - їхати чи не їхати. Хоч усе непросто...

Була вражена кількістю почутих гуцульських коломийок, рідкісних автентичних співанок, багатством виставок, музейних експонатів, трепетним ставленням до всього українського. Неповних три дні зі щоденними виступами промайнули як один... Дякую організаторам за гостинність, постійну турботу та увагу. Дякую українській та румунській громаді, а також місцевим ЗМІ та представникам Посольства за щире присутність. Пані Дарині Максимець – за теплу зустріч у Чернівцях, панові Філюці - по ту сторону кордону. Дякую за все. Ці світлі миттєвості життя стали незабутніми. Такими, які зігравають душу і додають сили для боротьби...

І доки ми будемо спільно молитися і співати – доти будемо незнищені... Доти БУДЕМО...

ПС. Прошу щиро вибачення за свою відсутність у ці дні в Італії (за запрошенням). Причини відсутності більш ніж серйозні...

Вперше Україна має реальний шанс отримати Нобелівську премію

Петро Саблук, радник дирекції Національного наукового центру «Інститут аграрної економіки», академік НААН України, зареєстрований кандидатом в лауреати Нобелівської премії з економіки в 2016 році за видатний внесок в глобальну теорію, методологію та організацію аграрної реформи. Про це повідомляє agoragva.com. Експерти зазначають, що вперше в Україні з'явився цілком реальний шанс на отримання престижної премії. Рішення про реєстрацію Петра Саблука кандидатом в лауреати Нобелівської премії з економіки було прийнято Комітетом Нобелівської премії в галузі економічних наук за рекомендацією Мохаммада Юнуса (Бангладеш), лауреата Нобелівської премії миру в 2006 році, говориться в листі за підписом голови Комітету Нобелівської премії в галузі економічних наук, лау-

реата Нобелівської премії з економіки в 2001 році, Стігліца Джозефа (Joseph Stiglitz, США). Петро Саблук — визнаний в Україні й за її межами вчений-економіст у сфері економіки та агропромислового виробництва. Вагомим є його внесок у розбудову агропромислового комплексу країни і формування системи наукового забезпечення аграрної галузі. Варто зазначити, що Петро Саблук вже має чимало нагород, зокрема, він є лауреатом премії ім. Олександра Шліхтера АНУ (1992), Заслуженим діячем науки і техніки України (1993), Героєм України (2004); має орден «Знак Пошани» та ордени князя Ярослава Мудрого V (11.1998), IV ступенів (11.2001).

УКРАЇНКА ОЛЕКСАНДРА ГРЕЧЕНЮК, НАШ КОРЕСПОНДЕНТ, СТАЛА СТОМАТОЛОГОМ!

Був гарний сонячний день, коли вся наша родина поїхала до міста Клуж-Напока, щоб взяти участь у церемонії закінчення факультету стоматології Олександри Греченюк – нашої дочки, внуки, племінниці, сестрички.

Це був незабутній день для Олександри-Нарциси та нас усіх. Радість та щастя заповнили наші серця.

Ще з дитинства вона бажала стати лікарем-стоматологом. І от, у ці гарні сонячні дні, – а саме 2 липня, – її бажання сповнилося, і в неї в руках вже є Грамота лікаря-стоматолога.

Спочатку їй здавалися дуже довгими ці шість років, але тому що любила цю професію ще із 1-ого року, у вільний час ходила у кабінети досвідчених лікарів, від яких навчилася багато!

Недавно у місті Клуж-Напока ввечері на великому стадіоні відбулася церемонія закінчення факультету.

Там було багато радості, щастя, поцілунків, але і сліз, та проведений незабутній бенкет на прощання із факультетом.

Тепер перед Олександрою – пошуки роботи для самостійної праці, чи у кабінеті старших лікарів, чи, можливо, продовження навчання.

Ми всі бажємо їй міцного здоров'я, людського щастя, яке хай ніколи не оминає її в житті.

Дай Бог, щоб правицею ступила в дорогу, яку собі вибрала, і нехай легкою буде їй життєва і професійна стежка, яка веде до досконалості в такій копійчій праці.

Щастя, здоров'я та успіхів бажає їй уся наша велика родина!

Марія ЧУБІКА

РІДНА МОВА І НАЦІОНАЛЬНА СВІДОМІСТЬ

Рідна мова! Чи у кожного вона є? Є запитання, але відповіді можуть бути різними. Проте серед них є і такі, на які відповідають однозначно. А яка головна функція мови? Саме таке запитання. На нього, зазвичай, відповідають:

– Бути засобом спілкування.

Адже так! Всі згодні з такою відповіддю, бо ще в школі навчалися цього, бо так пише і у всіх підручниках та посібниках. Ще з школи знаю, що всі біологічні істоти Землі спілкуються між собою, кожен має свою «мову», аби порозумітися. На цім не треба ставити крапку, зупинитися. Якщо вважати комунікативну функцію, найважливішу для людської мови, то обов'язково треба визначити, що наша мова відрізняється від «мови» інших істот лише рівнем розвитку (власне, тим, що вона ґрунтується на другій сигнальній системі, яка дає людині можливість узагальнювати свої уявлення, думки, почуття тощо у мові).

В іншому світлі постає перед нами роль мови в житті людини, коли мати на увазі принципову відмінність людини від усіх інших істот, цебто КУЛЬТУРУ. Культуру як сукупність діяльності людини та результатів цієї діяльності, скерованих на задоволення духовних потреб, тих потреб, що генетично закодовані в людини від народження, але можуть так і лишитися в зародковому стані. І далі – нове запитання:

– Який механізм гуманізації (олюднення) біологічної людиноподібної істоти, перетворення її на носія культури? Таким чинником і є мова. Отже, мова – це не просто засіб спілкування, як вище було сказано, а мова – це передовсім засіб включення людини в культуру, бо культури взагалі (загальнолюдської) немає, а є лише безліч конкретних культур – українська, румунська, грецька, німецька, англійська тощо. Так само, як немає єдиної загальнолюдської мови, і є лише безліч конкретних мов (до речі, на світі існує приблизно 3000 мов), як, зрештою, немає держави взагалі, книжки взагалі, вчителя взагалі, а є лише безліч конкретних держав, конкретних книжок, конкретних учителів. Гуманізація, таким чином, досягається з допомогою конкретно-національної культури, і тому можна впевнено та однозначно сказати: духовність завжди має національне обличчя. Тому треба важливо і уважно дбати про виховання НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ у дитини змалку. Бути

національно свідомим – значить, усвідомлювати себе носієм культури певного народу і тим самим усвідомлювати себе його частиною. Більше того, національна свідомість створює внутрішній комфорт, дає людині впевненість у собі, запобігає розвитку комплексу меншовартості або ж допомагає подолати його, адже коли ти цінуєш свої знання (а вони є частиною культури твого народу), ти почуваш себе нерівним носієм інших культур, не відчуваєш власної другосортності поряд з носіями маскультури (знавцями телесеріалів, коміків, якоїсь там поп-музики, першографічної макулатури, комп'ютерних розваг тощо).

Ми вживаємо досить згуста такі терміни: «рідна культура» і «рідна мова» і ставимо знову запитання: Чи ж може бути рідна культура без мови, яка становить її ядро, нервову систему? Ні, не може. Робимо висновок: є рідна культура – є рідна мова. А якщо немає рідної культури, якщо людина взагалі байдужа до свого духовного життя? Якщо вона більше клопочеться своїм матеріальним добробутом, а для відпочинку користується послугами маскультури і тим вичерпує свою духовність? Чи таки людина має рідну мову? Якщо додати, що маскультура значною мірою національно безлика, що в ній найбільше цінується калейдоскопічна плинність, скороминущість всього, то стане очевидним що почуття рідності до такої культури просто не встигає сформуватися. З іншої точки зору маскультурна мова не має особливої ваги, адже вона пропагує культ фізичної, а не духовної насолоди. Маскультура вчить бути споживачем, а національна культура вчить бути творцем культурних надбань.

Повертаючись до питання мови, буде справедливим сказати: за відсутності рідної культури не має підстав говорити про рідну мову, значно доцільніше користатися терміном: мова спілкування. Мову спілкування має кожен, а щоб вона набрала статусу рідної, необхідно прилучитися до історії, звичаїв, традицій, обрядів, мистецтва, а також і до художньої літератури, фольклору, науки, моралі, релігії, опанувати мову, все те, що складає духовний набуток твого народу.

(Далі буде)

Юрій ЧИГА

НА «ФЕСТИВАЛІ СЕРДЕЦЬ» В ТІМІШОАРІ БУЛИ ПРИСУТНІ ЗНОВУ УКРАЇНСЬКІ СЕРЦЯ

Кожного року в м. Тімошоара в місяці липні відбувається Міжнародний фольклорний фестиваль, або дружня зустріч, в якій беруть участь художньо-артистичні колективи з багатьох країн.

І цього року з України сюди прибув фольклорний колектив «Горгани» з м. Львова – керівник директор ЦДТ «Веселка» п. Ольга В. Когут.

Для кожної групи був один гід. Учасники з України мали велике щастя мати за гідів в особі щирого і душевного українця п. Степана Бучуту – інженера і юриста.

Представниця фестивалю висловила на сцені дуже гарні слова про колектив «Горгани», який здобув великі успіхи в європейських країнах, і пропагує автентичний фольклор Карпатського регіону, зберігаючи стародавні пісні і танці, бойківську і гуцульську програми. Треба згадати, що колектив в цей період виступав і на Міжнародному фестивалі «Геркулес» Карашсеверінського повіту в місті Геркулане.

Директор фестивалю Георге Цуня оцінив українців зі Львова як улюблений колектив, бо вони вже їх душевні друзі – це все нам передав п. С. Бучута, а між Центром творчості і зберігання традиційної культури м. Решіци і ЦДТ «Веселка» м. Львова підписаний протокол між учасниками Румунії і України.

Такий поважний колектив, керований талановитими членами фахівцями, представляє концерти на висоті, вихо-

вує і формує нових молодих творців для продовження карпатського фольклору і звичаїв.

Стараються передавати успішно українську пісню і танець в супроводі інструментальної музики: сопілка, бубна, цимбала, акордеон, скрипка і т.д.

Інструментальний оркестр з гарним репертуаром фольклорної музики і танців, як Львівська полка, Бойківчанка, Космачанка, Гуцулка, Сторцак, зачарували публіку.

Всі учасники фестивалю були нагороджені дипломами, різними сувенірами, подарунками, українці зі Львова отримали дипломи з ексцеленції. Перед виступу в Тімошоарі кілька українців зустрічали друзів з України, а після закінчення обмінялися думками, заспівали разом українські пісні, многая літ і розлучились, надіючись на другу таку приємну зустріч знову наступного року. Так само в нашій розмові з членами ансамблю з гарними і веселими дівчатами і хлопцями пізнали молодого і симпатичного хлопця на ім'я Тараса Степановича Бердило. На наше запитання щодо імені, відповідь була: народився 9-ого березня, а батьки назвали його Тарасом.

Так хочеться побажати нашим друзям дубового здоров'я, довгих років прожити і надалі, дарувати людським серцям красоту української давньої пісні і танцю, почуття радості, любові та гарних сподівань з нами.

МИ, ГОСТІ І... ДЕЩО ІНШЕ

*Мотто:
«Веселий гість, дому радість»
(народне прислів'я)*

Літо, липнева неділя. Любуюсь природою, слухаючи – котрий вже раз? – одну з моїх улюблених українських народних пісень, котру виконує звісна українська співачка Оксана Білозір: «Ой зелене жито, зелене, / Хороші гості у мене». Слухаю, а думки і різні спогади так і припливають та заповнюють душу...

Фото н-р 1

...З найдавніших моїх споминів – цебто ще з дитинства – пам'ятаю, що в нашій родині тішилися гостями. Навіть вже самі слова «прийдуть гості», чи «будемо мати гостей», творили вдома приємну атмосферу, яка мені, малій дитині, виглядала святочною, бо, мабуть, я тішився ними найбільше, а це тому, що – зрозуміла річ – я завжди щось одержував від них. Чи то цукерки, шоколад, а то навіть і деякі іграшки, якими, головню машинами, я тішився найбільше. Тоді здавалося, що всі ці гості приділяють саме мені найбільшу увагу! Отож, слово «гості» мені виглядало прямо чародійним. Тільки одну річ не міг я зрозуміти: чому тоді, коли мій батько, Денис, кажучи «гості», часто додавав і слово «куцохвості». Це слово мені виглядало якимсь дуже дивним, прямо загадочним, і я все старався зробити якийсь зв'язок між цими двома словами, та це мені ніяк не вдавалося. Признаюсь, що й тепер, після багатьох років, я ще не роз'яснив цю справу.

Отож, чи то звичайні, чи «куцохвості», гості наводили нам втіху та добрий настрій. Так то було завжди, – давно-давно. А роки минули, настали нові часи, змінились людські характери, деякі звичаї, але те, щоб іти в гості – щоправда, рідше – не змінилося, а це все з різних причин. Однією з них, може, найважливішою, є теперішня електронна техніка, телебачення, інтернет та багато іншого, а до цього можна додати ще навіть й у великій мірі і людську комодність. Важливе є те, що, помімо цього всього, люди, все ж таки, ідуть у гості, або приймають їх.

І тут, у Гура Гуморулуй, гості не оминають нас. Приваблює їх, може, мальовни-

ча буковинська природа із чистим повітрям, серед якої розташоване це курортне місто, чи, може, історичні місця, пам'ятники, монастирі, гостеприємність мешканців. Не оминають люди і нашу хату, а ми завжди радо приймаємо гостей, незалежно якими вони є. А гості бувають різні: рідні (близькі, чи далекі), колишні шкільні або факультетні колеги, колишні учні, тутешні, корінні, закордонні, молоді чи старі, самотні, чи з родиною, тощо. Незалежно, хто вони є і звідки, вони всі для нас однакові, всіма тішимося ними однаково. А відносно гостей, їхньої поведінки, то можна багато дечого розповідати, бо часом бували і комічні ситуації, як, наприклад, ця, про котру розповім нижче.

...Одного літа, десь приблизно в цей час, загостили до нас дві закордонні особи – далека рідня моєї дружини – одна старша пані Люда із Сашою, своїм вже дорослим племінником. Хоч були вони разом, він був із Чернігова, а вона аж із Російського Далекого Сходу, із міста Благовещенська. Це важливе місто розташоване на березі великої ріки Амур, що становить кордон із Китаєм. У цьому далекому російському місті, що нараховує більш як 220 тисяч мешканців, живе і значне число українців, або українського походження, – а це ще раз підтверджує, що «українського цвіту по всьому світу». У зв'язку з цим багатозначне є і те, що у цьому місті є вулиці, які мають назву Тараса Шевченка, Богдана Хмельницького та інших. Отож, згадані гості, хоч і були з таких далеких частин світу, були близькі нашому серцю.

Фото н-р 2

У Румунії вони знаходились перший раз і були дуже захоплені всім тим, що бачили. Розуміється, що і ми старалися спричинитися до цього. Показували наше місто із своїми важливими місцями і спорудами, включно пам'ятник-погруддя Ольги Кобилянської, монастирі Воронець і Гумор, навколишні околиці, ходили горами і лісами. Тому що висловили бажання побачити та пізнати і Сучаву, я поїхав з ними туди. Проходжаючись містом, між іншим, я показав їм і знаний DOM POLSKI – культурний дім для поляків, збудований між 1903 – 1907 роками, та дав кілька пояснень відносно історії цього будинку вздовж різних часів. Коли скінчив, нарешті Саша спитав мене, де знаходиться і... ДІМ БІЛОРУСІВ (!). Я сказав, що нема, та він знову спитав: «А чому нема?» - «Бо тут нема білорусів», -

відповів я йому, але він далі настоював на своєму: «Як то так, а чому нема білорусів?». «Нема білорусів, бо Білорусь дальша держава, Румунія не межується з нею», – сказав я, а він знову почав питати: «А чому?..», та вже не докінчив, бо його тітка перервала його заперечливим знаком, внаслідок чого він замовк, недокінчивши те, що хотів він питати, але я здогадуюсь, що він мав намір питати...

Фото н-р 3

У зв'язку з цими самими гостями є ще і слідуючий такий «трафунок». За звичаєм, ми стараємося наших гостей, – а головню таких важливих, як ці, – угощати найліпшими стравами, давати все, що може їм найбільше смакувати. Купували головню дорогі м'ясивні спеціальності – шинку, філе та багато дечого іншого. Але сталося так, що домашні запаси цих спеціальностей скінчилися, а по магазинах, тимчасово, ще не знаходилися, так що ми, звиняючись, були примушені дати їм їсти звичайний «парізер», який в той час ще був досить добрим. Було нам досить неприємно так поступити і сподівались, що гості не будуть вдоволені тим, що сталося. Після того, як почали їсти «парізер», вони були прямо захоплені ним, спитали, що то за «така смачна спеціальність», якої дотепер не мали нагоди їсти, і як називається. Коли ще і почули, що має назву «парізер», то самі зробили висновок, що то, напевне, якась «французька, парижанська спеціальність». Сказали, що вони ще ніколи не їли чогось такого смачного, бо у них такого не знаходилося. Ми тільки потакнули і, перемінившись поглядом, зітхнули, небажаючи зіпсувати їхнє захоплення, сказавши, що, на ділі, парізер – одна з найдешевшої ковбаси, яка знаходиться у нас. Але на цьому ще не був кінець, бо тоді, коли вони вже збиралися до від'їзду, то соромливо попросили ще раз дати їм їсти «парижанську спеціальність», і те саме дати – якщо можливо – і на дорогу, хоч дружина для цього мала приготовлені інші варіанси, дорожчі спеціальності.

Ось яке то буває часом із гостями. Але це нам не перешкоджає і, на далі, тішитися гостями, радо вітати їх у нашій хаті, бо гості остаються бути гостями навіть і тоді, якщо, може, і «куцохвості». Отож, ласкаво запрошуємо...

Ярема ОНИЩУК

На фотографіях:

№ 1 - Гості з Клузу і Верхньої Рівни (Мараморощина)

№ 2 – Буковинський гість з Молдовиці

№3 - Гості з Італії

Раптом відійшов з-між нас у високу потойбічність великий український марамороський диригент і композитор ЮРІЙ ПАРАЩИНЕЦЬ

Широко відоме ім'я Ю. Парашинця в Румунії, а зокрема в українських селах і містах, в яких проживають українці в нашій країні. Ю. Парашинець, – наш кровний друг і співробітник часопису «Новий вік»/«Вільне слово» ще з лицейних його років, – народився в марамороському селі Ремети 19 квітня 1942 р., де й закінчив семирічку, а потім – Сігетський український лицей ім. Т. Шевченка.

З малого Юрій зрозумів раз назавжди, що наша народна легкокрила пісня зігриває душу теплом рідного слова та його задушевним звучанням. Тому й став на її варту, начебто єдинокровний її сторож, з тим, щоб вона ненароком не зникла. Вона, пісня, й стала його супутницею життя. Йому ж судилося стати і випускником Клузької консерваторії ім. Георга Діми, після чого він жив у твердості та відповідальності трьох ролей: піс-

нетворця-композитора, диригента, заснованого ним Баямарських хорукапели «Madrigaletto» та мішаного хору «Capella Rivulina», якими жив, радів і пишався не тільки в Румунії, а і за її кордонами, та збирачем українського фольклору і релігійних пісень Мараморошини.

Друкував свої пісні на слова українських поетів Румунії в часописі «Новий вік» та його вірному нинішньому продовжувачеві «Вільне слово».

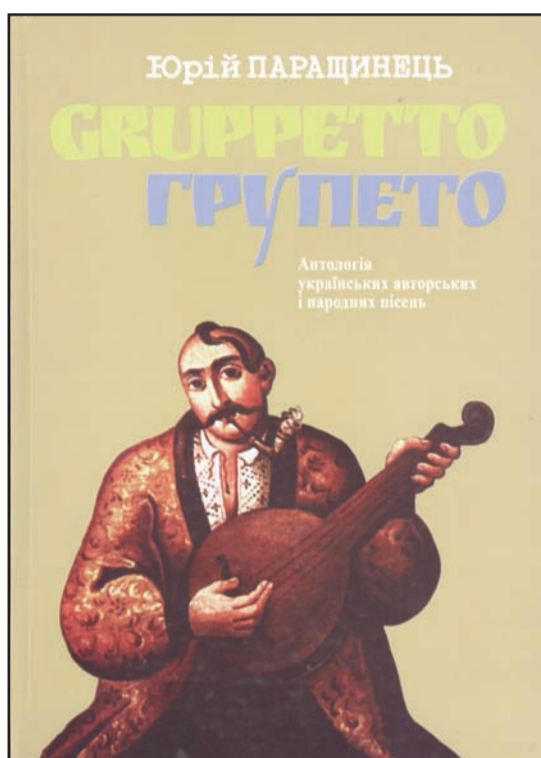
Юрій Парашинець (особливий гармонізатор!) обробляв українські і румунські пісні для різних хорів та ансамблів, склав оперету «Благовіщення», а в 2009 р. написав справжні шедеври на церковних текстах українською мовою для одно – і двоголосого хору під назвою «Благовіщення», «Хресту Твоєму поклоняємось, Христе» та збірку «Богородичних піснеспівів».

Збірники авторських і народних пісень для дошкільнят українців, I-IV класів, також «Групето» на слова українських авторів, були надруковані за фінансовим накладом СУР, інші – для V-VIII і лицейних класів – перебувають у підготовці до друку також накладом СУР.

У томі I-ому (Пісні для дошкільнят) Юрій Парашинець, зокрема, сказав: «Надісьмося, шанувальники української мови, пісні й культури, що наші колеги совісно, як і дотепер, приступлять до нашого побажання стати «виконавцями» нашої справи на славу нашого народу».

Юрію, наскільки ми будемо ще жити, обіцяємо! З Богом спочивай і хай будуть всі твої задуми-мрії сповнені! Не забувай також, що ми всіма плачемо за тобою! Великі співчуття твоїй родині!

Іван КОВАЧ від «ВС»

ДОРОГИЙ МІЙ ДРУЖЕ, ЖИВИ ДАЛІ І ДАЛІ, СПОЧИВАЙ З БОГОМ!

Язі своєю родиною Арделян, рідний і вірний твій друг і колега, пишу тобі листа, дорогий Юрію Парашиниць!

Не можу забути наші роки, зокрема, лицейні, коли ми мали з собою під рукою... своє молоде життя, неначебто свою роль, бо ми були «найкращими», один, з одного боку, інший, з іншого боку. Ти був найкращим, ти був тому найкращим, що був тим, який радів нас словом і мелодією своєю, а ми слухали тебе, неначе того, який немає нот, а лише слух.

Я тебе зі своєю родиною слухаю і тепер, як слухав тебе і тоді, коли ми вже були й «колегами» місцепереживання в м. Клуж-Напоці, і дай, Господь Боже, щоб ти перейшов поріг до Краю, де проживають душі, де живе своє Безсмертя, яке свіжою ногою повернеться на Землю колишнім Земельним, далі першорядним.

Живи-живи, красуйся, як писали поети, й на тому світі найкращим, як і з нами бував!

Моя родина, вся, щиро передає твоїй родині, всій, всіх щирих співчуттів і зичить тобі щонайлегшого переходу потойбічного «кордону».

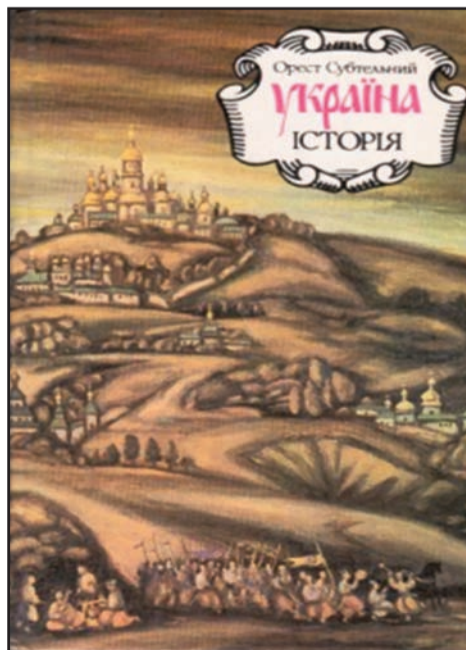
Іван АРДЕЛЯН

Помер видатний історик ОРЕСТ СУБТЕЛЬНИЙ

Пішов з життя автор праці "Україна: Історія" професор Орест Субтельний. Про це повідомляє "Громадське радіо".

Субтельний помер у неділю, 24 липня. Йому було 75 років.

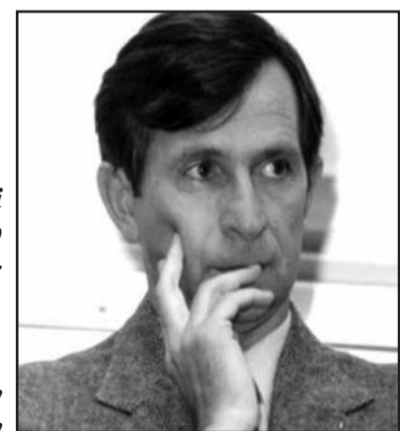
Сумну новину поширив директор публікацій Канадського інституту українських студій (КІУС) Роман Сенькусь. Пізніше, з посиланням на дружину і сина Субтельного, цю звістку підтвердила Тетяна Джулинська з Наукового товариства імені Шевченка (НТШ).

Панахида за Субтельним відбудеться у четвер. Він буде похований у п'ятницю в Торонто, у Канаді.

Орест Субтельний народився 7 травня 1941 року в Кракові, у Польщі.

Доктор філософії та історії, він понад 30 років був професором кафедр історії та політичних наук у Йоркському університеті в Канаді.

Його головною працею є "Україна: Історія", написана 1988 року.

ЗАСНУВАННЯ БУХАРЕСТСЬКОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПАРАФІЇ

*«Бо де двоє, або троє
зберуться в Моє Ім'я,
там Я серед них»
(Матвія.18, 20)*

Читачі «Вільного слова» вже дізналися про зустріч Президента України Петра Порошенка з Патріархом Румунської Православної Церкви Даніелем зі статті «Офіційний візит Президента України Пана Петра Порошенка до Румунії на запрошення Президента нашої країни Пана Клауса Йоханніса», яка появилася у квітневому числі «Вільного слова», а також зі статті Сергія Герасимчука, експерта Ради зовнішньої політики «Українська призма» для ЄвроПравди: «Союзник не мимоволі: як показав візит Порошенка до Румунії», що появилася у травневому числі того ж самого часопису, а також й з інших засобів масової інформації.

За повідомленням інформаційного агентства Basilica.ro, під час зустрічі румунський Патріарх висловив радість з приводу візиту президента України і підкреслив важливість історичних і духовних зв'язків між українським та румунським народами. У зв'язку з цим Патріарх Румунії нагадав про святих Петра Могилу, митрополита Київського, який був румунського походження, та Благочестивого Паїсія Величковського українського походження з Нямц, настоятеля монастиря Нямц у XVIII столітті.

Духовне братство між українським та румунським народами триває до сьогоднішнього дня, і це підтверджується безліччю румунських паломників, які відвідують найбільші духовні місця України.

Президент України під час свого візиту висловив своє прохання, щоб Патріарх Румунії підтримав бажання українців мати єдину православну церкву. Також президент української держави зазначив, що в Україні налічується понад 100 православних парафій, де релігійні служби відбуваються на румунській мові, і в цьому контексті висловив побажання, щоб українці в Румунії мали релігійні служби на своїй рідній мові, в тому числі і в Бухаресті.

Патріарх Данієл нагадав, що в Румунії діє Український православний Вікаріат, який має 32 парафіальні церкви і три монастирі, в яких релігійні служби відбуваються українською мовою. У зв'язку з цим Його Святість висловив згоду заснувати, створити українську парафію, яка служила б українській громаді Бухаресту.

Після цієї зустрічі появилися і перші результати. Патріарх Румунії Данієл призначив отця Дмитра Колотила, щоб зайнявся цією святою, шляхетною, нелегкою місією – організуванням Української парафії в Бухаресті. І таким чином 10 липня 2016 р. у бухарестській церкві Кашін відбулось перше парахіальне зібрання української громади, на якому були присутні голова СУР Микола Мирослав Петрецький та тимчасово повірений у справах України в Румунії Теофіл Рендюк.

А вже на другому парафіальному зібранні, 17 липня, було вибрано Парафіальну раду, до складу якої увійшли: Богдан Мойсей, Михайло Трайста, Василь Гошук, Всеволод Руснак, Іван Робчук, Федір Попович та Володимир Малкович, та Парафіальний комітет, до складу якого увійшло 14 жінок з української громади Бухаресту.

На зустрічі також обговорювались різні адміністративні справи, місце богослужіння та заснування українського християнського часопису.

Боже нам поможи!

Михайло-Гафія ТРАЙСТА

Активний інспектор Сучавського шкільного інспекторату пані Лучія Міжок сповнила 53 роки

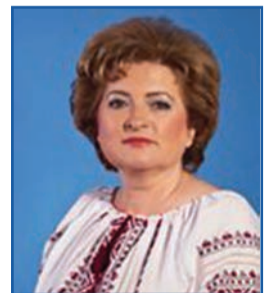
Пані Лучія Міжок, ліценціат румунської, російської та української мов, шкільний інспектор з гуманних ресурсів в Сучавському шкільному інспектораті, 15 липня відсвяткувала своє 53-річчя.

Ми, горяни Сучавщини, щиро сердечно дякуємо за прекрасні виховні події, започатковані Вами тут, у Площах, Верхній Бродині, Ульмі та інших гірських селах та присілках, котрі вже стали постійними.

За ці добродійні справи хай життя Ваше довго звеселяє яскравими світанками у здоров'ї, достатку і любові. Грійтеся ватрою власного серця, на негоду ніколи не сердьтеся, бо за хмарами тими частенько усміхається сонце тепленьке. Впевнений, що Ви перемогли такі моменти в своєму житті!

*53 літа! – розквітло життя
І душа, ніби пташка співає.
Хоч у юність, нема вороття,
Та у серці вона оживає.*

*Ви ж дедалі жива, молода,
Енергійна, привітна і мила.
Залишайтеся такою завжди,
Щоби ангел тримав Вас на крилах.*

*Хай світиться щастя у кожній годині,
Щоб радісний настрій у серці не згас,
Все світле і гарне, що треба людині,
Нехай неодмінно приходить до Вас.*

**З повагою,
Юрій ЧИГА
зі своїми горянами**

Національний чемпіонат з міні-футболу «Кубик МОСУР» – спортивний турнір для української молоді

Турнір проводився з 2-го по 3-є липня 2016 року в місті Клуж-Напока, Румунія, на спортивній базі Терапія (на синтетичному полі), досягнувши великого успіху. В цьому чемпіонаті брали участь вісім футбольних українських команд з різних куточків Румунії: Ботошань, Караш-Северин, Клуж, Яси, Марамориш, Сучава, Тіміш і Тульча.

Чемпіонат почався в суботу о 10:00 годині з офіційним відкриттям в присутності Першого заступника голови Союзу українців Румунії Віктора Симчука, Заступника голови Союзу українців Румунії Івана Гербіля та Голови Молодіжної організації Союзу українців Румунії (МОСУР) Георгія Лівія Романюка, який привітав учасників та побажав їм успіхів. Також подякував керівним органам Союзу українців Румунії за співпрацю та за підтримку і оголосив офіційний старт першому етапу Національного чемпіонату по міні-футболу «Кубик МОСУР». Після того промовлення офіційного старту чемпіонату відбулося жеребкування, на якому жереб випав нейтральній людині, представнику Бухареста, Філарету Унгуряну, який вибрав команди для початкових і нокаутних матчів в наступному порядку: Марамуреш – Сучава, Ботошань – Тіміш, Яси – Тульча, Караш-Северин – Клуж. Після обіду відбулися полу-фінали, де увійшли: Марамуреш – Яси та Тіміш – Караш-Северин. В неділю, 3 липня 2016, о 10:00, почався малий фінал Яси – Караш-Северин і відмінний фінал між Марамуришем та Тімішем. Переможна команда першого етапу Національного чемпіонату по міні-футболу «Кубик МОСУР» стала команда з Тімішу (село Штюка), яка виграла у фіналі з рахунком на 2-1 проти Марамуреша. Марамуреш зайняв 2 місце, а Караш-Северин – 3. Церемонія нагородження почалася в присутності голови Союзу українців Румунії Миколи-Мирослава Петрецького, який привітав всіх учасників Національного чемпіонату по міні-футболу «Кубик МОСУР». Нагороджування почалося з третього місця, де почесний голова Союзу українців Румунії організації Клуж Іван Арделян нагородив команду з Караш-Северіна. Друге місце нагородив заступник голови Союзу українців Румунії Іван Гербіль команду з Марамурешу.

Перше місце нагородив голова Молодіжної організації Союзу українців Румунії (МОСУР) Георгій-Лівія Романюк та голова Союзу українців Румунії, Микола-Мирослав Петрецький – переможну команду чемпіонату – Тіміш.

Завдяки тому, що Національний чемпіонат по міні-футболу «Кубик МОСУР» мав великий успіх, на якому взяли участь біля 110 учасників, сподіваємось, що у наступних етапах чемпіонату буде брати участь більше учасників української молоді Румунії. Спортивні та культурні події, організовані Молодіжною організацією Союзу українців Румунії та Союзом українців Румунії, мають роль розвивати нашу мову, культуру, спорт та об'єднувати всіх нас українців Румунії!

Голова МОСУР
Георгій-Лівія РОМАНЮК

ФУНКЦІЇ МОВИ В СОЦІАЛЬНО-ПРОФЕСІЙНОМУ ЖИТТІ ЛЮДИНИ

Людська мова має різні форми вияву своїх функцій, починаючи з соціальними відносинами в сім'ї, в школі і продовжуючи посадою людини, що часто називають службовими функціями. Володіти і правильно застосовувати специфічні функції мови на всіх цих різних рівнях соціальних відносин в житті людини - це культура її мови. Таким чином, після кількох висловлених речень ми можемо оцінювати ступінь досконалості людини, досягнутий в опануванні тієї чи іншої галузі знання, або діяльності.

КОМУНІКАТИВНА ФУНКЦІЯ МОВИ

Усне мовлення пов'язане з умінням вільно володіти словом, літературною вимовою і наголосом, бо слова, що однаково пишуться, але по-різному наголошуються, мають відмінні значення: зав'язка чи вибігати (з наголосом на першому, чи другому складі). Мова, як система словесного вираження думок, є засобом спілкування в людському суспільстві. Це – комунікативна функція усного мовлення, яка стосується спілкування за допомогою мови. Вона є більш точною, ніж «мова тіла», жест або міміка, які супроводжують наше спілкування. Комунікативна функція забезпечує не тільки спілкування між людьми, - це спосіб зв'язку між людьми в процесі їхньої взаємодії. Спілкування набирає різних форм: психічного контакту між індивідами, що здійснюється в процесі їхнього взаємного сприйняття; обміну вербальною і невербальною інформацією; спільної діяльності і взаємовпливу, що забезпечує не тільки спілкування між людьми, а має роль збагачення і узагальнення досвіду, усвідомлення людиною себе як суб'єкта практичної і пізнавальної діяльності, оцінка своїх дій, потреб, інтересів, своїх почуттів, думок, мотивів поведінки та ідеалів, свого становища в природному і соціальному середовищах.

ПІЗНАВАЛЬНА ФУНКЦІЯ МОВИ

Тісно зв'язана з комунікативною функцією – це пізнавальна функція мови, яка забезпечує людині осягати розумом реальність-весь матеріальний світ, суспільство і його продукти творчості, адже забезпечує здатність людини мислити і розуміти оточуючу дійсність, встановлювати зв'язки між явищами, формулювати судження про пізнавані зв'язки і залежності. Це є специфічною, вищою формою відображення, яке здатне виходити за межу наявного стану речей, тобто відображати не тільки сучасне, а й майбутнє, не лише дійсне, а й численні можливості для вибору тієї з них, що найбільше відповідає інтересам людини. Ця функція розвивається поступово, бо спочатку необхідно пізнавати насолоду читання, щоби володіти мовою, ліпше розуміти і усвідомлювати собі справжні зв'язки між предметами і явищами дійсності. Завдяки глибокого оволодіння пізнавальною функцією мови, людина стає промовистою, тобто яскраво передає свої думки, погляди, переконання – це система словесного вираження як інструмент мислення і як стиль, властивий кожній людині. Адже стиль мислення і діяльності людини тісно зв'язані, точно відображають особистість людини. Як підкреслює американський психолог Олпорт, спеціаліст по психології особистості, кожний художник має свій власний стиль; так само кожний композитор, музикант, спортсмен, письменник, куховарка або механік. «Тільки через стиль можемо розпізнати композиції Шопена, малярство художника Даллі та пироги тітки Саллі» (Allport, G.W. Structura și dezvoltarea personalității, E.D.P. București, 1981, p.487).

Оскільки мета, на досягнення якої людина спрямовує свої дії, віддалена від моменту виникнення бажання її досягти, вона повинна в думці її уявляти, заглядаючи в майбутнє і спрямувати свої дії на її досягнення. Тут входить в свою роль функція керування, спрямування внутрішньої психічної діяльності (зосередження думки, слуху, зору, тобто уваги; зацікавлення, бажання вникнути в суть питання, зрозуміти його зміст) і орієнтування зовнішньої свідомої діяльності людини, спрямованої на можливі способи її виконання.

Отже, керування, спрямування дії не може бути без використання словесного мислення, пам'яті, уявлення і почуттів, бо мета, яку ставить собі людина, повинна бути бажаною, привабливою, інакше

вона не спонукуватиме людину до діяльності. Так, почуття відіграють велику роль при виборі шляхів та засобів для досягнення мети, а досягнення поставленої мети, особливо великої і далекої, виникає в людині почуття радості, задоволення, гордості.

ФУНКЦІЯ ВИРАЗНОСТІ ВНУТРІШНІХ ПОЧУТТІВ

Тут входить в свою роль функція виразності внутрішніх почуттів, переживання людиною взаємовідношень з позитивними чи негативними для неї явищами суспільної діяльності. Спогади, образи, думки, які з'являються в свідомості людини, збуджують у неї різні почуття: позитивні – задоволення, гордість, співчуття, негативні – сум, тривогу, сором, незадоволення.

У виникненні почуттів і в процесі їх протікання величезну роль відіграє мова. Позначаючи словами власні (і чужі) переживання, а також причини, що їх зумовили, людина усвідомлює свої почуття. Вони стають зрозумілими самому суб'єкту і є могутнім засобом спілкування й пізнання людей, формування правильних взаємовідносин: доброзичливий, який співчутливо ставиться до інших; прихильний, який виявляє симпатію до когось і переживає психічний стан разом з іншою людиною.

КОМАНДНО-НАКАЗОВА ФУНКЦІЯ МОВИ

Командно-наказова функція мови – це словесний короткий наказ командира, керівника: коротке розпорядження, яке має на меті організувати, надавати певної форми, підпорядкуватись нормам, вводити порядок у діяльності, здійснювати разом, досягати повного взаєморозуміння.

Російський психолог, академік Борис Теплов описує інтелект військового командира («Ум полководца» – Проблема индивидуальных различий, Издат. Академии Педагогических Наук, Москва, 1961, с 252): «Специфічна будова розуму, яка породжує рішучий, проникливий характер, що діє розсудливо і здатний ризикувати». Інакше кажучи, це такий розум, що об'єднує ризик і критичність. Так вважається, що воєнний комендант має дві якості: визначний розум і силу волі, які єднають цілий комплекс якостей характеру (мужність, рішучість, енергію, витривалість, наполегливість, відвагу і т. п.).

ВІЙСЬКОВОГО КОМЕНДАНТА НАПОЛЕОН ПОРІВНЮВАВ З КВАДРАТОМ

Наполеон у свій час вніс тут певний відтінок: важливий є не тільки той факт, що воєнний комендант має мати визначний розум та волю; необхідно, щоби між ними була рівновага, щоби вони були однаковими. Обдарування дійсного військового коменданта Наполеон порівнював з квадратом, в якого основа – це воля, а висота – розум; отримуємо квадрат лишень при умові, якщо основа є рівна з висотою; великим воєнним комендантом може бути лише та людина, в котрій воля і розум є рівними. В разі, коли воля набагато перевищує розум, воєнний комендант буде діяти рішуче та відважно, але менш розумно; в противному випадку він буде мати добрі ідеї і плани, але не дістане йому сили, відваги і наполегливості, щоби їх виконав (Наполеон, Б., Избранные произведения том 1, Москва, 1941, с. 320).

Функція керівника, командира, опирається на цілий ряд особистісних якостей: усвідомлення належності до групи; дбання про інших, а не про власну кар'єру; адміністративні та організаційні здібності; вимогливість та нетерпеливість до невдач; витривалість в праці; володіння та контроль емоцій; відчуття справжньої групової праці; добрий приятель, скромний, але невибагливий і т.п.

Подібні якості, а головню специфічні якості щодо виконання на високім рівні службової функції (знання, навички, здібності і стійкий характер) забезпечують певний успіх керівника, лідера в своїй галузі діяльності.

(Далі буде)

Проф. д-р Михайло КРАМАР

ЗОЛОТА ЗУСТРІЧ КОЛИШНІХ УЧНІВ У СІГЕТІ

25 червня ц.р. колишні учні останнього випуску Української шестирічної педагогічної школи, яка існувала у місті Сігеті, відсвяткували 50 років від її закінчення.

День виявився гарним і сонячним. Це був день великого людського щастя та радості для тих, які змогли приїхати на так би мовити, – Золоту Зустріч.

Це були колишні учні, які приїхали із мальовничої Буковини: Джета Чорней-Пиргіс, Марія Лазар-Бурітяну, Анна Савчук-Попеску, Марія Кідовець, Юрій Чега та Іларіон Поштовий із далекої Олтенії і наші марамороські колеги: Марія Мешко-Апетрей із мужем (Поляни), Марія Пасинчук-Бринзянюк та Анна Мачока-Білик із Реміт, Іляна Сабадиш-Руснак, Марія Марушак-Попович, Анна Кравчук-Гавриляк із Кричунова, Марія Регош-Юрашук та автор цих рядків – Марія Григороаш-Чубіка із Луга.

На зустріч я запросила викладача української мови п. проф. Юлію Грінь-Арделян, але вона, на превеликий жаль, не змогла приїхати.

Ми всі бажаємо їй міцного здоров'я, людського щастя та довголіття.

Ранком 25 червня, після душевних обіймів та поцілунків, після сліз радості та щастя, ми подалися до українського лицю ім. Т. Шевченка, де провели кілька годин, в які дізналися про життя-буття кожного із нас.

За це велика подяка п. директору українського лицю Т. Г. Шевченка п. Касіану Піцурі.

У кожного із нас гарні сім'ї, добрі діти та внуки, яким радіємо та гордимось ними.

За бувших наших колег та викладачів, які відійшли у вічність, ми зробили панахиду в Українській православної церкві міста Сігеті.

За це велика подяка п. священику Миколі Лаврюку (молодому) та двом дяконам.

Опісля ми подалися на цвинтар, де похований наш керівник класу, тепер покійний професор Василь Бучковський.

Там знайшли і могили інших наших викладачів, як: Володимира Данилюка, Ярослава Дуди, Елени Боти та інших, яких, на жаль, могили заросли травною. Ніхто про них не дбає?

Повернувшись із цвинтаря, ми ще довго розказували про свої сім'ї за столом, проведеним у ресторані «Casa Iurca», про наше життя, про дітей та внуків.

Ми щасливі та вдячні Всевишньому Господу за те, що нагородив нас роками і що діждали провести цю зустріч.

Нам дуже жаль, що наша колега Сільвія Шекман-Пік, яка проживає у Німеччині, не змогла приїхати на таку душевну зустріч, на яку дуже, дуже хотіла приїхати.

Вона попросила, щоб зустрілися 25 червня, бо тоді вона приїде до Буковини, але не змогла приїхати, – через хворобу.

Ми всі бажаємо їй виздоровитися і зустрітися через два роки. Дай Бог!

Попередня наша зустріч відбулася 25 червня 2011 р., а тепер – 25 червня 2016 р.

Мої колеги запропонували зустрітися через два роки, тобто 2018 р.

Будемо молитися, щоб діждати того дня. А це, можливо, якщо нас обдарує здоров'ям Всевишній Господь!..

Марія ГРИГОРАШ-ЧУБІКА

Посольство України в Румунії

ПРЕС-РЕЛІЗ

08 червня 2016 року

**Романа Насірова обрано Президентом
Внутрішньо-європейської організації
податкових адміністрацій (ІОТА)**

На 20-му засіданні Генеральної Асамблеї Внутрішньо-європейської організації податкових адміністрацій (ІОТА) в м. Бухарест (Румунія) Голову Державної фіскальної служби України Романа Насірова обрано Президентом ІОТА.

«Наступного року 21 засідання Генеральної Асамблеї ІОТА відбудеться в Україні. Для нас це велика та знакова подія, адже Україна вперше очолюватиме ІОТА. Ми вдячні за надану можливість, за визнання нашого досвіду та фаховості, але ми цілком усвідомлюємо, що це і велика відповідальність», - наголосив Роман Насіров під час виступу на засіданні Генеральної Асамблеї.

Роман Насіров підкреслив, що Україна зробили вибір на користь Європейської спільноти, європейських цінностей та свобод, саме тому визнання та довіра європейських колег є надзвичайно важливими для української держави.

«Ми розуміємо всю важливість розширення міжнародних контактів у податковій сфері для вдосконалення діяльності вітчизняної фіскальної служби. Україна готова поглиблювати співпрацю у цій сфері та на прикладі інших країн вдосконалювати власну податкову систему.

Членство в ІОТА надає нам можливість долучатися до процесів обміну інформацією, підвищувати професійний рівень працівників податкової служби шляхом участі у заходах організації та обмінюватися досвідом з іншими країнами. Водночас нам є, що показати європейським колегам. Наші електронні сервіси та системи відповідають міжнародним стандартам і високо оцінюються іноземними експертами», - зазначив Голова ДФС України.

Говорячи про пріоритетні завдання роботи Організації на наступний рік, Роман Насіров акцентував увагу на трьох аспектах: удосконалення контролю за дотриманням податкового законодавства та збиранням податків; розвиток сервісів для платників податків та зниження адміністративного навантаження; зменшення витрат на податкове адміністрування.

«Ми вбачаємо своє завдання у координації членів ІОТА, у подальшому ефективному забезпеченні співробітництва між податковими адміністраціями у європейському регіоні та підтримці їх розвитку. Наша основна мета – продовжити курс на поглиблення кооперації між європейськими країнами у податковій сфері та стимулювати міжвідомчу взаємодію», - підсумував Голова ДФС України.

Михайло ВОЛОЩУК

«Бо ні з чортом, ні з міністром не можна поговорити...»

НЕ КРИЧИ

– Не кричи на мене, жінко,
Знай, що я ще не оглух, –
Чому ти перед жінками
Кажеш, що я твій лапух?

Я маю ім'я, Сузано,
Я твій муж, я не будь-хто,
Мені люди в Негостині
Кажуть: ось, йде пан Петро!

А ти мене називаєш,
Чув я, що й перед попом,
Називаєш дуже гордо
Непотрібним лапухом...

– Це тому, що ти не знаєш,
Хто ти був і хто ти є,
Не знаєш, що означають
В Негостині лапухи...

ЮРКО В ЛІКАРЯ

Після різних консультацій
Юрко лікаря питає:
– Скажіть, скільки треба дати,
Хай й кишень про це знає...

– Ну, як це тобі сказати,
Щоб порозумів ти, Юрку:
Хлібороби мені дають,
Качку, барана чи курку.

А ще скажу, що мисливці,
Без гомону й без «окрайця»,
Приносять гарну козицю,
А подеколи і зайця.

А тепер бажав би знати,
Якщо мене добре чуєш...
Розкажи мені скоренько,
Хто ти є і де працюєш?

– Як так, то я вам розкажу,
Я гробар у цьому краю
Й для лікарів на цвинтарі
Глибокі ями копаю...

БІДНА БАБА

Пішла баба до міністра,
Пішла із вбогої хати,
Пішла у сімдесяти років
Пенсію свою шукати.

Зайшла якомось до міністра,
Немовби прийшла з курорту,
А він сказав старій бабі:
«Я зайнятий, йди до чорта...».

Баба вийшла від міністра,
Як бідний з сумної хати,
І направила до чорта
Більшу пенсію шукати...

А на брамі написали:
Чорт нікого не приймає,
Бо він тепер з старим чортом
Біля вогню в карти грає.

Баба, зітхнувши, сказала:
– В цьому краї тяжко жити,
Бо ні з чортом, ні з міністром
Не можна поговорити...

ЧОМУ?

– Чому хлопець твій взяв Дуню
Івана Підкови?
Хіба тому, що у неї
Є бички й корови?

Або тому що висока,
Як попова Шама,
Або тому, що готує
Так, як твоя мама?

– Зовсім не так, Жозефіно,
Хлопець мій Донато
Взяв Дуню криву тому,
Що п'є, як і її тато...

МІСЯЦЬ БЕЗ М'ЯСА

– Жінко моя, жінко мила,
Слухай добре свого Васа:
Один місяць вже не будем

Їсти в нашій хаті м'яса.

– А що сталось, чоловіче,
Скажи, щоб з горя не впала,
А що, може, у містечку
Револуція почала?

– Та ні, люба Парасино,
Слухай й розумій «кантату»:
Не будемо їсти м'яса,
Бо пропив я всю зарплату...

ДЕНЬ МОЛОДІ

– Чому нині ти працюєш,
Я, як бачиш, не працюю,
Бо сьогодні ще ізранку
Я день молоді святкую!

– А звідки ти все це знаєш,
Що сьогодні таке свято?
Мені про це не сказали,
Ані мама, ані тато.

– Йшов я до кума сьогодні,
Щоб поздоровити Анету,
Й бачу сто розбитих пляшок
На траві коло буфету.

Так узнав я коло корчми
(Нехай вона десь пропаде),
Що тут молодь негостинська
День молоді святкувала!

СМАЧНОГО!

КВАСОЛЯ З ГРИБАМИ ПО-ВЕРХОВИНСЬКИ

Цей рецепт сподобається навіть тим, хто не дуже любить квасолю. Вона виходить вершково-ніжною. Можна подати її як самостійну страву, а можна доповнити гарніром чи салатиком. Словом, приготуйте і скуштуйте!

Інгредієнти для квасолі з грибами:

- 1 скл. вареної квасолі
- 300 г грибів
- 2 цибулини
- 1 скл. сметани
- 2 ст. ложки борошна,
- сіль, спеції, олія.

Приготуйте також млинцевий пиріг з грибами.

Як приготувати квасолю з грибами

Обсмажити на олії порізану кубиками цибулю, додати порізані гриби, протушувати 10–15 хв, додати спеції.

Розмішати сметану з борошном, влити її у суміш, щоб проварилася і загусла.

Наприкінці всипати варену квасолю і ще потушувати 2–3 хв.

Подати, притрусивши посіченою зеленню.

Страва смакує як гарячою, так і холодною.

УКРАЇНЦІ З УСЬОГО СВІТУ ЗБЕРУТЬСЯ У КИЄВІ

VI Всесвітній форум українців відбудеться у Києві 19-20 серпня 2016 року, – повідомляє Українська всесвітня координаційна рада.

“VI Всесвітній форум українців як вище зібрання закордонного українства, проходитиме в переддень і в рамках відзначення 25-ї річниці проголошення Незалежності нашої Батьківщини”, – зазначають організатори.

Такі форуми, до речі, скликаються періодично, раз у 4 роки, за ініціативою українських громадських організацій світу. Перший Всесвітній форум українців відбувся у Києві 21-24 серпня на першу річницю проголошення незалежності України.

На Всесвітньому форумі українців вирішуватимуть ряд важливих питань щодо життя українців в Україні та за її межами.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ СУР!

1. Лучію МІГОК (з дому АРДЕЛЯН, 15 липня 1963 р.) – викладача української, румунської та російської мов на Сучавщині. Пані Лучія зайняла посаду інспектора з питань кадрів в Сучавському Інспектораті після дуже серйозного екзамену. Вітаємо і бажаємо багато успіхів на такій відповідальній посаді.

Уродженка багатодітної сім'ї священика Івана Арделяна, вихідця з марамороського села Бистрий, яка чимало зусиль доклала для того, щоб на мальовничій Сучавщині українська мова зберігалася далі і далі. Бажаємо подальших гарних і плідних успіхів на українській ниві шкільництва в Румунії.

2. Михайла КОЛОТИЛА (21 липня 1981 р.) – довголітнього активного члена бухарестського колективу СУР «Зоря». Одружений з україною з Вишавської Долини, батько гарного синочка! Сім'я переїхала жити до Англії! Сімейного щастя та успіхів молодій українській родині!

Вітаємо з 35-літтям!

3. Мирослава ПЕТРЕЦЬКОГО (30 липня 1959 р.) – голову Марамороської організації СУР, члена Ради СУР, викладача музики, керівника і соліста ансамблю «Червона Калина», члена хору «Ронянські голоси». Засновника Фестивалю-конкурсу для учнів української поезії в Румунії з 2001 року на Мараморощині, що з часом перетворився на конкурс національного рівня, спочатку у Верхній Рівні, а згодом Фестиваль перевели до м. Сігету. Організатор Міжнародного Фестивалю Українських Колядок та Зимових Звичаїв в м. Сігеті, що на Мараморощині. Уродженець українського марамороського села Верхня Рівна, де закінчив

початкову восьмирічну школу і поступив до Сігетського педучилища. Згодом став випускником разом з дружиною – керівником хору «Ронянські голоси» – Музичного факультету в Україні. Захистив Мастерат з прав людини Баямарського факультету. З самих молодих років виступав з українськими піснями на різних фестивалях, де з честю представляв українську громаду. Батько двох дітей – Миколи-Мирослава та Аделіни-Мирослави.

Бажаємо багато подальших успіхів на українській ниві Румунії. Нехай здійснюються усі його задуми, а будь-які повороти долі завжди хай відкривають лише нові обрії майбутніх перспектив!

4. Ілянну ДАН (31 липня 1944 р.) – першу заступницю голови Жіночої організації СУР. Народилася п. Іляна Дан (з дому Рагован) на Мараморощині в с. Верхня Рівна, де закінчила початкову школу. Поступила до Сігетського педагогічного ліцею, де активно виступала у хорі та в окрестрі, граючи на мандоліні. Після закінчення ліцею бере призначення до рідної і дорогої Верхньої Рівни, де працює понад 45 років учителем, виховуючи цілі покоління. Одружена з відомим художником Аурелом Дан. Мати двох синів та дочки. Пані Дан активний член СУР, віддано виступає у хорі «Ронянські голоси», на честь 60-річчя якого видала книгу, дописує до часопису «Вільне слово», також вона й кореспондент місцевої газети «Graiul Maramuresului», де часто пише і популяризує діяльність СУР та хору «Ронянські Голоси», неюминаючи ні діяльності в сфері жіноцтва. Бажаємо їй далі бути такою гарною, молодою та активною. Багато радості, приємних подій та щоб все задумане збувалося!

МНОГІЙ І БЛАГІЙ ЛІТ, ДОРОГІ ЮВІЛЯРИ!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ПРОВІД СУР

Івану Дзюбі – 85!

26 липня ц.р. видатному вітчизняному літературознавцю, критику, громадському діячеві, академіку НАН України, Герою України, лауреату Національної премії України імені Тараса Шевченка Івану Михайловичу Дзюбі (якого радо українці Румунії Ірина та Іван Ковач зустрічали в Бухаресті) виповнюється 85 років!

Надзвичайно складно охопити зроблене ним на ниві літературознавства у другій половині ХХ і на початку ХХІ століття. Якщо сумарно підрахувати, скільки вийшло сторінок тексту з-під пера науковця впродовж життя, то рахунок йтиме не на десятки, а сотні тисяч примірників.

Навряд чи хтось заперечить, що серед створеного на початку творчої кар'єри саме трактат «Інтернаціоналізм чи русифікація?» приніс Івану Дзюбі не лише загрозу бути ув'язненим у тоталітарній країні і виключення зі спілки письменників, а й світове визнання як інтелектуала, філософа, культуролога, історика, літературознавця.

Після довготривалого відлучення від участі у літературному процесі із забороною публікувати літературознавчі праці, його талант ще більше розквітнув з набуттям Україною державної незалежності. І саме у перший рік проголошеної суверенності Іван Дзюба був удостоєний найпочеснішої нагороди у гуманітарній сфері – Національної премії України імені Тараса Шевченка за серію публіцистичних виступів «Бо то не просто мова, звуки...», статті «Україна і світ», «Чи усвідомлюємо національну культуру як цілісність».

Подиву гідна й активна громадська діяльність Івана Дзюби, коли він очолював журнал «Сучасність», міністерство культури, відділення літератури, мови і мистецтвознавства НАН України, головну редакцію Енциклопедії сучасної України, Комітет з Національної премії України імені Тараса Шевченка тощо.

Показово, що за період правління Іваном Дзюбою Шевченківським комітетом ціла плеяда вітчизняних і зарубіжних митців була удостоєна Національної премії за яскраві літературно-мистецькі твори.

Пріоритетною для маститого літературного критика все ж лишається наукова робота в царині літературознавства, культурології, історіографії. На межі двох століть у нього виходять такі фундаментальні праці, як «Між культурою і політикою», «Спрага», «Пастка. 30 років

із Сталіним. 50 – без Сталіна», «Тарас Шевченко», «Тарас Шевченко: життя і творчість», «Вмирання слова», «Микола Хвильовий: «Азіатський ренесанс» і «психологічна Європа», «На пульсі доби», «Вітчизна у нас одна», «З криниці літ» у 3-х томах та інші.

Враховуючи колосальний внесок у розвиток вітчизняної гуманітарної науки та визначні заслуги перед Україною у розбудові її державності та відродженні національної духовності, 2001 року Івану Дзюбі було присвоєно звання Героя України з врученням ордена Держави.

Свій 85-літній ювілей Іван Дзюба зустрічає в часи жорстоких випробувань, які нині переживає країна. У книзі «У літературі й навколо. З боргів давніх і новонабуваних», яка побачила світ за кілька місяців до відзначення цієї знаменної дати, автор стверджує, що попри втрати від агресії північного сусіда Україна, як молода європейська держава, обов'язково вистійть і українці займуть гідне місце серед різних народів світу, назавжди розпрощавшись зі своїм колоніальним минулим.

Хочеться у цей святковий день у житті іменинника побажати Івану Дзюбі міцного здоров'я та довголіття, творчого натхнення і душевного тепла, сповнення усіх бажань і мрій! З роси і води Вам, шановний Іване Михайловичу!

Комітет з Національної премії України
імені Тараса Шевченка

◆ С Ж О Р І Ж К А Д Л Я Д І Ж Е Ч ◆

«СЛЬОЗИ ГЕПАРДА»

(легенда)

Гепарда можна легко впізнати за невдоволено-ображеним виглядом. А все через чорні смуги вздовж носа, що йдуть від внутрішнього краю ока до губи. Ці лінії називають «сльозами гепарда», про які говорить одна африканська легенда.

Після створення світу гепард був самотнім і ніяк не міг знайти своїх родичів, інші мешканці савани відганяли його і навіть не намагалися його втішити. Засмучений гепард заплакав гіркими сльозами і плакав так довго, що сльози випалили чорні доріжки на його обличчі.

ЧОМУ КЕНГУРУ СТРИБАЄ

АВСТРАЛІЙСЬКА НАРОДНА КАЗКА

У давню давнину, за казкових часів, кенгуру ходив на чотирьох ногах, як і решта тварин. Він не стрибав так, як тепер, зате вмів дуже швидко бігати.

Кенгуру був соромливий і жив сам собі. Удень він звичайно лежав у затінку дерев, а вночі виходив у степ пастися.

Якось, коли він спав під деревом, сталася страшна пожежа – зайнявся буш (так називаються австралійські ліси з низькорослих дерев і чагарів упереміш з високою травою). Кенгуру прокинувся і метнувся тікати, але вогонь наздогнав його.

Він біг крізь полум'я і дуже пообпікав передні лапи. Вони зробились набагато менші й почорніли. Кенгуру більше не міг бігти, а вогонь підступав з усіх боків.

Кенгуру дуже злякався, побачивши, у якій він небезпеці. Він

вирішив спробувати бігти на двох міцних задніх лапах і з допомогою довгого хвоста. І кенгуру пострибав. Дострибав до самого вогню, а тоді стрибнув якнайвище й перескочив полум'я.

Отак і стрибав він, поки врятувався від пожежі. Однак коли спробував знову побігти на чотирьох ногах, то побачив, що не може. Отож довелось йому знов стрибати. І так він стрибав ще й тепер.

А коли ви поглянете на його передні лапи, то побачите, що вони в нього чорні – там, де кенгуру пообпікав їх за давніх-давніх часів.

Обізвався старий біб:
— Я піддержав увесь рід,
Ой, гарбузе, ти перістий,
з чим тебе ми будем їсти?

Етимологія назв країн світу

(Продовження з попереднього числа)

К

Кабо-Верде - від португальського Cabo Verde ("зелений мис") - названа португальськими моряками, що подорожували уздовж пустелі Сахари і побачили відносно зелені острови.

Камерун - з португальської Rio de Cameroes ("річка креветок"), назва дана річці Вурі португальськими мандрівниками у XV столітті.

Канада - "маленьке поселення", чи "село" на Algonquian (одна з мов корін-

них жителів Північної Америки). Ця назва відносилася до Стакадоне, поселення поруч із сучасним Квебеком.

Кенія - на честь гори Кенія, мовою Kikuyu, гора називається Kere-Nyaga ("біла гора").

Кіпр - названий на честь мідних рудників, що знаходяться на його території.

Кірібаті - перекинуто "Гілберт" від європейської назви "Гілберта острови".

Китай (англійською вимовляється як "Чайна") - названий на честь династії Чан мовою санскрит.

Колумбія - на честь Христофора Колумба.

Коморські острови - з арабської "Djazair al Kamar" ("острів місяця").

Корея - на честь династії Goryeo, першої корейської династії, при якій країну відвідали люди із заходу. Місцева назва Hangeuk (стародавня - Чосон) означає "країна ранкового спокою".

Коста-Ріка - "багатий берег" іспанською вимовою.

Куба - "Cubanacan" ("центральне місце") мовою індіанців Taíno.

Кувейт - з арабської "Kut", що означає "фортеця".

(Далі буде)

◆ СЖОРІЖКА ДЛЯ ДІТЕЙ ◆

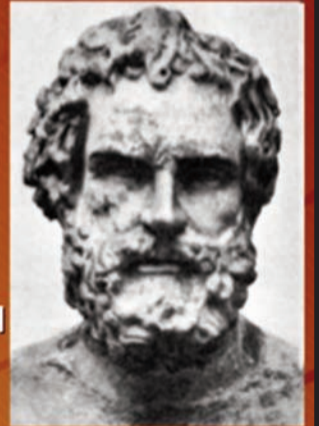
МОЛИТВА ДИТИНИ

*ГОСПОДИ, я до Тебе ручки зношу
і здоров'я в тебе прошу
для мами, для тата, для цілої родини.
Послухай, ІСУСЕ, малої дитини.*

Фалес Мілетський

◆ Фалеса вважають першим грецьким астрономом. Він передбачив сонячне затемнення (28 травня 585 до н. е.). Йому належить заслуга у визначенні часу сонцестояння і рівнодення, у встановленні тривалості року в 365 днів, відкриття факту руху Сонця відносно зірок. У наш час іменем Фалеса названо кратер на видимій стороні Місяця.

**ЩО ВАМ ХОЧЕ СКАЗАТИ
ВАША УЛЮБЛЕНИЦЯ**

Кішка, чи кіт, відчуває в господарстві свого захисника. Кошача мова — це не тільки засіб спілкування, це й складна система символів, але деякі з них піддаються розшифруванню.

Отже, якщо кішка, чи кіт...

Треться головою об ноги, руки — хоче, щоб її приголубили, висловлює свою любов до господаря.

Якщо нашорошила вуха — виражає зацікавленість.

Якщо вуха притисла назад — застерігає.

Якщо вуха притисла, а хвіст сховала, — чогось боїться.

Розширені зрачки можуть означати зацікавлення, а інколи й страх.

Хвіст «грубою», а очі приплюснені, — кішка спокійна і задоволена життям.

Мурликає — хоче привернути увагу господаря, відчуває задоволення.

Шипить, вурчить — висловлює велике незадоволення.

Нявкає — розмовляє з господарем, хоче привернути до себе увагу.

Чистить кігті, дряпає підлогу, або предмети, — привертає до себе увагу.

Шерсть сторчма, хребет вигнутий — починає войовничі дії, готується до захисту.

Часто махає кінчиком хвоста — знак зацікавлення.

Б'є хвостом по боках — настороженість.

А взагалі у кожної кішки своя мова, і треба уважно спостерігати за своєю вихованкою. Інколи її мова буває зрозумілою лише господареві. Але є риси характеру, які властиві усім кішкам. Це їхній індивідуалізм і агресивність. Вони не люблять чужих у домі, не йдуть на контакт з незнайомими людьми. Це особливо характерно для старих кішок. Кішка більше прив'язана до оселі, ніж до господаря.

Траплялося, коли сім'я переїжджало в новий дім, але кішка там жити не забажала і пішла жити в старий дім, пройшовши десятки кілометрів.

Покажіть мені

Малюнок Олесі Варкач

Покажіть мені, будь ласка,
Хоч однеєк мишенятко,
Щоб його в котячу школу
Послав мишиний татко.
Покажіть мені ту мушку,
Що на батькове бажання
Віддала її матуся
Павукам на виховання.
Покажіть мені зайчиху
Чи у лісі, чи у гаї,
Щоб зайча своє в науку
Віддала хортячій зграї.
Покажіть мені голубку,
Щоб казала до дитяти:
— Хай тебе, голубенятко,
Яструби навчать літати.

Покажіть мені ягнятко,
Щоб пішло з намови мами
В ліс виховуватись разом
У гурті одним з вовками.
Покажіть мені ту квочку,
Що курчат своїх послала
До лисиці, щоб лисиця
Їх на розум наставляла.
Хоч одну назвіть, щоб знав я,
Звірину таку жорстоку, —
Я вам буду посилати
Поздоровлення щороку.

Іван Іванович-Змай

Переклала з сербської
Оксана Сенатович

ДНІ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ В БУХАРЕСТІ

У період 24-26 червня ц.р. голова Бухарестської організації СУР пані Ярослава Колотило зорганізувала в рамках Союзу українців Румунії кілька культурних заходів в столиці нашої країни, які скористалися особливим успіхом.

Так, 24-ого червня відбувся вернісаж виставки відомого українського марамороського художника Михайла Бринзянюка, уродження і жителя села Ремети, випускника Клузького факультету образотворчого мистецтва.

В той же час в Домі культури ім. Фрідріха Шіллера з участю представників Посольства України в Румунії, сурівців та румунських істориків пройшло відзначення 20-річчя Конституції України і презентація книжки Тимчасово Повіреного у справах України в Румунії д-ра історика Теофіла Рендюка «Перша українська Конституція. Пилип Орлик – українські і молдавські шляхи».

25 червня на сцені Національного музею румунського села ім. Дімітріє Густі запрошений організаторами широко відомий марамороський хор «Ронянські голоси» виступив з українськими піснями, а учнівський ансамбль «Соколята», керовані талановитим диригентом професором музики пані Джетою Петрецькою, – з місцевими з Верхньої Рівни танцями у супроводі акордеоніста Миколи Гріжака. З об'єктивних причин бракували в хорі два чільні його члени – голова СУР пан Микола Петрецький та його батько – голова Марамороської організації СУР пан Мирослав Петрецький. Але був присутній член хору – голова молодіжної організації СУР пан Лівіу Романюк.

На воклазлі і в Музеї нас зустрічали також талановиті ронянці пані редактор в газеті «Вільне слово» СУР пані Ірина Петрецька-Ковач, пан заступник голови СУР, письменник, редактор в «Нашому голосі» пан Михайло Трайста та, звичайно, пані Ярослава Колотило, голова Бухарестської організації СУР та організатор події.

Організатори заходу виступили з теплими словами про українську культуру в Румунії – Я. Колотило, М. Трайста, Теофіл Рендюк і поетеса з України Світлана Костюк, поетичні шляхи якої наші читачі мали нагоду прочитати в минулому числі «Вільного слова». Всіма були обдаровані грамотами СУР.

Окрім ронянців, на сцені виступали буковинський вокальний гурт «Полонинка» з с. Палтіну з чудовими місцевими піснями та відомий вокально-інструментальний гурт «Зоря» (Бухарест).

Наші хористи були присутні на «Літературнім вечорі» і представленні творів українських поетів Румунії і України у залі В.І. Попа Національного Музею села. І тут хористи з Рівної мали приємний сюрприз бути гордими своїми талановитими односельчанами. «Літературний вечір» вів рівнянський поет, письменник і драматург Михайло Трайста. Представляли свої книжки український письменник із Румунії Корнелій Ірод, письменниця із України Світлана Костюк і проф., хористка і поетеса Марія Опрішан із Верхньої Рівни. Для нас була велика радість і гордість, що наша письменниця представила вже свою другу книжку поезії «Чарівні слова» між такими згаданими вище важними письменниками.

У неділю хор «Ронянські голоси» зробив екскурсію по місту Бухаресті у супроводі М. Трайсти. Вони відвідали монастир Черніка, бачили Будинок Парламенту і нову церкву Патріархії (здалека), Румунську Митрополію і Палац Могошоая. Пізно пообіді ми вирушили на поїзд, який нас відвіз додому, у Марамориш. І тут нас провели наші односельчани Лівіу Романюк, Михайло Трайста і пані Ірина Петрецька-Ковач. Подяка всім, що нам допомогли, а ми своїм хористським і письменницьким успіхами принесли честь селу нашому та всім українцям.

Іляна ДАН
Фото автора

Культурно-просвітницький часопис Союзу українців Румунії

РЕДАКЦІЯ: Головний редактор – Іван КОВАЧ

Редактори – Ірина ПЕТРЕЦЬКА-КОВАЧ та Роман ПЕТРАШУК

Комп'ютерний набір – Ірина ПЕТРЕЦЬКА-КОВАЧ

Техноредагування – Роман ПЕТРАШУК

Друкарня «S.C. SMART ORGANIZATION S.R.L.» Бухарест, Румунія; ISSN 1223-8988

Adresa redacției: Uniunea Ucrainenilor din România, str. Radu Popescu nr. 15,

Sector 1, București, ROMÂNIA, Tel. 0212220748, 0212220753, Fax 0212220737

E-mail: uur.vilneslovo@gmail.com

Наклад фінансований
Союзом українців Румунії

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

- За достовірність фактів, цитат, власних імен та інших відомостей відповідають автори підписаних матеріалів.
- Редакція може не поділяти точки зору авторів.
- Надіслані до редакції матеріали не рецензуються і не повертаються.
- Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали, непорушуючи їхнього основного змісту.
- З юридичної точки зору за зміст матеріалів відповідають їх автори.

